

har meget tilovers for Marx, men ikke meget tilovers fra Marx.

Vi udlignede jo de gamle dybe skel, vi skabte velfærd og tryghed for de mange, og selv om de borgerlige altid var vrangvillige og tøvende, så blev de nødt til at løbe med, fordi der var tilslutning til vores idé. Men det betyder jo ikke med de resultater, der er nået, at enhver forskel i holdninger er forsvundet, eller at der ingen uligheder er at kæmpe imod.

Vi synes jo, at efter den 11. september burde alle kunne se, at ulandsbistand er langsigtet sikkerhedspolitik, at det, der er brug for, er, at den rige verden yder meget, meget mere til at udrydde sult og armod og til at rydde op efter de konflikter, som vi selv i den rige verden har næret i fortiden.

Danmark er en spydspids med hensyn til international indsats, og det skal vi blive ved med at være, for det giver os slagkraft på det globale topmøde om bæredygtig udvikling i Johannesburg i september næste år, og det kan give os slagkraft som EU-formandskab, når det gælder om at trække de andre med op.

Derfor er det flovt, når VK-regeringen vil skære 1,5 mia. kr. i ulandsbistand og anden international indsats. Jeg vil sige, at det er et meget skævt indslag i den globale klassekamp. Vi kan simpelt hen ikke være nedskæringerne bekendt over for nogle af de mest forarmede og svage mennesker i nogle af verdens fattigste lande, som vi har aftalt programsamarbejde med.

Vi hører på en masse bortforklaringer fra udenrigsministeren og fra hr. Jens Rohde her i dag, men der er jo kun én sandhed i det her, og den handler om skattestop og om, at skattestop og dyre løfter til danske vælgere ikke passer sammen, og derfor må man tage fra nogle af dem, der ikke har stemmeret i Danmark. Det er fordelingspolitik.

Så har regeringen ellers udtrykt sig meget omsorgsfuldt over for de svage. Der var en enkelt avis, der sagde, at der måske gemte sig noget hattedameretorik i det. Jeg vil ikke gå så vidt, men der er meget, der tyder på, at regeringens omvej til at styrke de svage er at styrke de stærke, så de stærke bedre kan hjælpe de svage.

Nu har vi haft diskussionen om det særlige pensionsbidrag, og der fik vi en kaskade af søforklaringer fra hr. Jens Rohde. Jeg vil sige, at det er meget, meget enkelt, hvad det forslag fra regeringens side går ud på. Det går ud på, at den arbejdsløse næste år skal have tilskrevet 1.300 kr.

mindre på sin pension og jeg skal have tilskrevet 7.000 kr. mere på min pension.

Det er forslaget indhold, det er regeringens fordelingspolitik, og det er det første konkrete udslag af regeringens omsorg for de svage. Det er noget, man er klar til at udmønte i paragraffer her og nu. Det er noget, der haster.

Kl. 11.20

Vi synes, at det system, vi havde fået aftalt i forbindelse med pinsepakken, var godt, fordi det bevirkede, at de, der ikke havde de store pensionsopsparinger, fik et mere solidt fundament end folkepensionen og ATP. Det vil man ødelægge nu. Det beklager jeg meget. Det beder jeg om at man tænker en ekstra gang over.

Der, hvor regeringen i øvrigt er konkret i forhold til fordelingspolitikken, er i meget høj grad i andre forslag til at gøre de stærke stærkere, så de kan overveje at hjælpe de svage.

Når regeringen taler om, at ejendomsavancebeskatningen er for voldsom, taler vi om skattelettelse til mennesker, der har fået en stor ejendomsavance. Når regeringen taler om, at generationsskiftet skal lattes, taler vi om, at de mennesker, der har tjent mange og lavtbeskattede penge i deres virksomheder livet igennem, ikke skal betale så meget skat af dem, når de holder op. Det er lettere skat på optioner osv. Det er de konkrete udslag af regeringens fordelingspolitik. Hvem var det, der sagde, at klassepolitikken var død? Jeg tror, det var statsministeren.

Vi har mange spørgsmål, så mange, at taletiden udelukker, at de alle bliver stillet her i dag. Vi har så svært ved at forstå, hvordan det er med sammenhængen mellem de mange nye, dyre løfter, når det gælder sygehusene, uddannelserne, der skal styrkes, de psykisk syge, der skal hjælpes, den faglige standard, der skal forbedres i folkeskolen, og større frihed for børnefamilierne. På den ene side milliardløfter og på den anden side et skattestop, som godt nok ikke, som det blev lovet under valgkampen, blev iværksat fra dag 1, men som ser ud til at blive gennemført fra år 2. Hvordan skal det hænge sammen på længere sigt?

Det er egentlig meget let at forstå, at det ikke er til at forstå. Jeg mener: Vi skal have noget mere af det, vi alle sammen synes vi skal sørge for, på velfærden, og så skal vi gradvis betale en mindre andel af vores indkomster og forbrug i skat.

Derfor vil vi selvfølgelig interessere os utrolig meget for, hvordan det skal hænge sammen, og hvordan det skal hænge sammen med regerin-